

CHƯƠNG 2001: **PHÁP HỮU DƯƠNG THU HƯƠNG**

Cô Dương Thu Hương sinh ngày 15 tháng 11 năm 1976, tại Hải Phòng, Việt Nam. Cô rời Việt Nam năm lên 1 tuổi và nay là sinh viên Y Khoa ưu tú của trường Đại Học U.C. San Diego. Mặc dầu rời Việt Nam năm lên 1 nhưng cô sử dụng Việt Ngữ và Hoa Ngữ rất thông thạo mà nay cô được trưng dụng làm việc trong ban phiên dịch của thầy Từ Long Ngọc.

Khoảng hơn 2 tháng trước khi cô gặp tôi, tôi biết trước là cô sẽ tìm gặp. Tôi nhớ về tiền thân của cô và chờ đợi ngày gặp mặt.

Ngày thứ Tư, 3 tháng 1, lúc 8 giờ tối lần đầu tiên đến Đại Hùng Linh Điện do sự hướng dẫn của 2 người em cô: Dương Thanh Huyền và Dương Lệ Hà, tôi đã tiếp 3 cô thân mật vui vẻ. Buổi tiếp xúc đầu tiên, cô đã thực tạo cho tôi một ấn tượng rất tốt qua những câu hỏi được đặt ra của cô, một người con gái trẻ trưởng thành tại Mỹ. Tôi nhận thấy người này tâm linh có căn bản, có thứ tự, cái nhìn có rộng, có trật tự dù rằng kinh nghiệm sống hơi thiếu một chút. Từng thắc mắc của cô đã được tôi gỡ, cô say mê ngồi nghe từng lời tôi giải thích. Tôi cũng vậy, ngồi nói chuyện lâu nhưng tôi không hề mệt vì có người chịu học, chịu tìm hiểu để học, luôn đặt cái tâm học hàng đầu. Cuộc nói chuyện kéo dài đến hơn 3 giờ sáng, tôi không ngại phải ngồi nói chuyện đến khuya vì các cô là người ở khá xa, lâu lâu mới có dịp đến một lần. Cuối cùng thì các cô mới bịn rịn từ giã ra về sau cái nhìn dần mặt của cô Oanh. ([Ghi chú vào năm 2012: Vào thời gian ấy, Thầy thường tiếp khách từ 8 giờ tối đến 3 giờ sáng](#)).

Cũng từ sự tiếp xúc khá lâu đối với con mắt của người đời nên bản thân của cô Hương bắt đầu gặp sự dần mặt từ các vị chung quanh tôi mà điển hình là cô Oanh. Cô không thích các vị ấy lui tới trong thời gian họ còn lưu lại tại miền Nam California. Cô Oanh lập luận, các vị ấy là nữ giới, lui tới sẽ không tiện, trong khi ấy, cô Oanh không hề nghĩ rằng mình cũng là nữ giới lại ở tại đây ngày này qua ngày nọ mà tôi có nói một tiếng nào đâu? Một số vị còn lập luận như là đang bảo vệ sức khỏe cho tôi vậy.

Thực ra, tôi không phải là loại người khách sáo chi cả, khi tôi mệt thì tôi nói tôi mệt. Cái giúp sức khỏe đúng nhất cho tôi là giúp cho tôi làm được những gì tôi muốn làm. Tôi không phải là loại người nghĩ mệt qua hình thức ngồi không hay nằm nghỉ mà phải để tự nhiên. Như khi tôi bệnh nặng cũng vậy, nếu muốn tôi thuyết giảng về một vấn đề chi đó, tôi có thể ngồi dậy nói chuyện, hoạt động bình thường. Vì vậy, sức khỏe đối với tôi phải nói là sức khỏe về tinh thần là hàng đầu.

Dù lấy có gì đi chăng nữa, tôi cũng không giải thích chi cho nhiều, vì tôi thừa biết duyên của mỗi người đi đến đâu? Và người theo tôi họ học được những gì? Những gì họ hiểu và những gì họ sẽ muôn đời không hiểu thì giải thích cũng vậy. Một mặt khác, tôi vẫn cứ để tình trạng dần mặt này xảy ra để tôi muốn xem sự kiên trì của cô Hương như thế nào? Sau khi được khai mở, thấy được ánh sáng, vậy có dám tới ánh sáng đó không? Hay vì cái ngại, cái sợ, làm chận mất đường đi của mình. Tôi biết trong tương lai, cô sẽ là một trợ thủ của tôi nên tôi vẫn để cho cô bị mọi người ghét bỏ và dần mặt mà từ đó nhìn thấy những ưu khuyết điểm của cô từng thu nhặt được trong đời sống.

Các pháp hữu khác chống đối thì tôi không nói chi cả nhưng riêng Sư Tỉ thì tôi phải giải thích. Vì Sư Tỉ đã học những bài học tương tự như vậy vào thời Đức Ngài rồi, nay lại không thông thì không thể chấp nhận được. Sư Tỉ rất hậm hực chuyện tối hôm trước tôi ngồi nói chuyện quá khuya. Tôi giải thích cho Sư Tỉ đồng thời cũng gián tiếp chỉ ra cho những người chung quanh:

- Đáng lẽ với lứa tuổi này vào giờ này thì tụi nó đã đi chơi, ra club, đi nhảy đầm,... chứ không có ai ở không đến đây mà học đạo đâu. Nó đã làm được điều này thì mình nên quý nó hơn là trách nó!

Thấy giải thích, chỉ ra cách nào cũng không thông được, vì bản tánh của người nghe không thông nên tôi nhấn mạnh thêm đôi chút:

- Tìm một người tìm tới đạo nó khó chứ không phải dễ, trị bệnh, in sách,... mình làm đủ mọi chuyện, đủ mọi cách nhưng số người đến với đạo thì khó có. Tại sao nay lại tìm cách đẩy người ta đi?

Người nghe chỉ ậm ừ vờ hiểu đôi chút rồi đâu cũng vào đó, tôi lại đi mạnh hơn:

- Khi nào các vị thực sự dạy người ta, thực sự độ cho người ta, thực sự thu nhận đệ tử thì lúc đó các vị hãy có ý kiến, còn bây giờ thì miễn đi! Không làm chi cả mà thích lắm chuyện!

Riêng cô Oanh, thấy hết người này, người kia như cô Dung (NTK Dung), cô Hương vẫn đạo với tôi liên tục thì cô khó chịu, chắc khó chịu cũng bởi người hỏi là nữ giới mà thôi. Tôi mới nói với cô Oanh:

- Bây giờ cứ mỗi 2 tuần, cô phải đặt ra một câu hỏi đạo để hỏi Thầy!

Tới giờ sau hơn 1 năm gần bên tôi, cô Oanh cũng chưa hề có một câu hỏi nào về đạo cả. Chuyện cũng dễ hiểu, bởi vì cô có từng tu đạo đâu? Chỉ mặc áo tràng, chỉ ngồi thiền thế thôi chứ có thực sự tìm hiểu hay tự trau dồi, tu dưỡng bản thân đâu mà có những thắc mắc hay suy tư về sự tiến hóa, tiến bộ hoặc những cái vướng, cái kẹt của bản thân? Chỉ nường màu áo đạo mà đến vì đời rồi lại ngăn chặn người đến với đạo sao?

9 giờ sáng ngày 4 tháng 1, cô Hương đến Đại Hùng Linh Điện để chuẩn bị cùng tôi, anh T, cô Oanh,... đi xuống vùng Woodland Hills thuộc Los Angeles. Khi cô Hương bước vào nhà, xá chào mọi người, tôi để ý không một ai xá chào lại cả, rồi cô lẳng lặng ra sau bếp tự rót nước uống (*vì không lẽ tới nhà Thầy, khát nước lại bắt người ta mang nước cho mình uống? Nên mình phải tự lấy nước uống thôi*). Hành động này là hành động rất tự nhiên của người sống ở đây chắc hơi gai mắt với các vị từ Việt Nam mới sang. Ra sau bếp, cô bắt gặp hình Đức Ngài, cô tự động xá chào hình Đức Ngài, đầu xá chào không đúng cách của VVQN, vì cô mới biết tôi có 1 ngày trước đó thì làm sao cô được học? Biết tự xá thì quá tốt rồi!

Mỗi bước chân của cô được đều bị dán chặt bởi đôi mắt của Sư Tỉ đang soi mói nhìn từng hành động, dù rằng Sư Tỉ lúc ấy đang vờ chơi computer. Tôi thấy hành động này không được đẹp, hơi nhỏ hẹp nếu so với vai vế của một vị huynh trưởng. Tôi nói với mọi người để không khí được nhẹ nhàng hơn:

- Tiền thân của cô đó là con của Đức Ngài đó!

Lúc tôi nói câu này, không có cô Hương hiện diện. Lời này tôi nói thật chứ không hề đặt chuyện nhưng có lẽ tôi đã đặt câu chuyện hơi sai chỗ. Đã ghét, nên Sư Tỉ càng ghét hơn vì con của Đức Ngài chứ có phải là con của Sư Tỉ đâu? Có thể là con của tiền thân Đức Ngài với một... bà nào thì sao? Ngay lập tức tôi đã thấy sai sót này của tôi vì tôi cứ y y theo tư tưởng của mình. Ngày xưa, mỗi khi tôi gặp lại ai mà có tiền thân là con của Đức Ngài thì tôi rất vui mừng đầu người đó không là anh em chi của tôi cả.

Rồi thím Hiền nói với Sư Tỉ:

- Thấy mấy cô này đẹp quá há Sư Tỉ?

Sư Tỉ gằn giọng:

- Cái nét đánh chết cái đẹp!

Trả lời vô duyên không? Rồi khi mọi người rời nhà, cô Hương xá chào ngôi Tam Bảo xong thì xá chào Sư Tỉ, tôi để ý thấy Sư Tỉ ngồi yên không xá chào chi cả (*ngon lành hơn cả Đức Ngài nữa*), cô Hương bước ra ngoài, Sư Tỉ nạt:

- Đóng cửa lại!

Tôi không nói chi cả, trước là để xem phản ứng của cô Hương như thế nào? Và kể nữa, vì tôi phải đi nên không kịp chỉnh liền Sư Tỉ lúc ấy mà đợi có dịp khác tôi sẽ “chụp”. Rất tiếc, cũng rất may cho Sư Tỉ dịp khác đã không xảy ra. Lý do tôi viết bài học nhỏ này ở đây để cho các huynh trưởng tự nghiệm ra một phần nào về vị trí của một huynh trưởng là như thế nào? Lấy hình ảnh của Đức Ngài rồi tự nghiệm. (**Ghi chú năm 2012: Nói vậy chứ vào những ngày cuối đời của ST tại Mỹ, ST luôn gọi Hương đến bên cạnh, kể cả lúc ST không được tỉnh, ST cũng gọi Hương đến cạnh mình để được an tâm**).

Tối hôm ấy, dù đi từ xa về mệt nhưng cô Hương cùng với Bibi, VC Nghĩa, PNH, QM, NTHùng giúp tôi thực hiện đoạn phim Đạo Là Niềm Vui. Về nhà, tôi nghe Tiến hậm hực kể với tôi là Sư Tỉ cứ nói Hương là mất nét và đã bị Tiến chỉnh.

Cô Dương Thu Hương là một người chị cả của 4 đứa em, mẹ mất sớm, cha có vợ khác nên các chị em của cô phải ra đời tự mưu sinh. Sống trong một xã hội đầy tự do phóng túng và cá mỗ nhưng cô vẫn làm tròn vai trò làm chị của cô, vẫn học hành đàng hoàng và là một sinh viên ưu hạng nữa. Bên cạnh đó cô còn tự học Việt Ngữ để mình không bị mất gốc. Điều này không phải thanh thiếu niên nào ở đây cũng làm được. Cô tự răn mình, không sa vào vòng tội lỗi, tự nghiên cứu về văn hóa dân tộc và đạo pháp. Chỉ tại vì không người hướng dẫn, ra đời sớm, không được học về lễ nghi thì bị chụp mũ là mất nét sao?

Cái tối thiểu, căn bản thì người này đã có mà chưa chắc người khác có, nói theo cái nhìn của đạo, chưa chắc Sư Tỉ có được! Còn sự xã giao, nịnh nọt bình thường muốn có thì dạy sau cũng được không muộn chi cả. Những cái khác thì đã có Thầy lo rồi! Thầy sẽ bỏ túc và điều chỉnh những gì khiếm khuyết. Vai trò của Thầy để làm gì?

Tôi là một người dám mở cửa cho cả thiên hạ, từ hạng đầu trộm đuôi cướp, đĩ điếm, các loại mà cả xã hội có lẽ lên án họ. Mang họ về, đào tạo lại họ để họ trở thành người có ích cho xã hội. Không lẽ ngày nay chỉ vài lời lên án “mất nét” thiên cận của Sư Tỉ, tôi lại đóng cửa với người này sao? “Mất nét” là vô nghĩa với những người từng lăn lộn ngoài đời như tôi. Tôi chỉ chỉnh đối với Sư Tỉ vì là mẹ của mình, mình còn phải dọn đường cho Mẹ còn chỗ đi sau này, nhưng đối với các đệ tử a tông, a dua khác, tôi để yên, để làm bài thi cho cô Hương.

Khoảng tuần sau thì tôi làm lễ thọ ký cho cô và ban cho cô Tinh Tấn Thiên Linh Bảo Pháp, tức Bảo Pháp hàng thứ 7 của Thiên Linh Bảo Pháp. Điểm để chấm cho cô Tinh Tấn dựa vào 2 yếu tố: Một là tinh tấn tính từ ngày đầu tiên đến ngày thọ ký. Hai, là tinh tấn so với tiền thân.

Từ đó trở đi, suốt một năm, bao nhiêu thử thách đổ ập xuống đời cô, cô ôm chịu mọi đắng cay trong cuộc sống đổ vào mình. Cô chỉ có nơi dựa tinh thần duy nhất là Đại Hùng Linh Điện. Nhưng đến nơi đây, muốn được gặp Thầy cô phải trải qua một hàng rào dày đặt mà cái loại dày đặt này không đáng phải được đặt nơi đây. Ở đây cần dày đặt nhưng dày đặt bởi trí tuệ, bởi những cá thể đại diện cho cả một khối chúng sanh lui tới, chứ tôi không bao giờ muốn rằng, nơi mình điều hành lại dày đặt những loại chúng sanh chỉ biết có họ mà không phải là đại diện của một khối chúng sanh nào khác cả.

Cô Hương phải đối diện với những lời chua, lời cay, lời bóng, lời gió, những cái nhìn không mấy thiện cảm nhưng cô cũng rán vượt qua để đến cùng Thầy mà nhiều lúc Thầy của cô cũng không tiếp cô. Nếu so với các đệ tử khác của tôi gặp sự đối xử quá phũ phàng như tôi đã từng đối với cô Hương thì họ đã bỏ đi xa thật là xa rồi. Đàng này thì cô vẫn tới, vẫn lo cho tôi mỗi lúc tôi bệnh mà bỏ qua những sự dằn vặt khác.

Mà người ta cũng lạ, những sự dằn vặt ấy, những lời bóng gió chua cay ấy lại không phát xuất từ vợ tôi mà xuất phát từ những người chung quanh thật vô lý mới đáng nói. Vợ tôi không ghen, nhưng người ngoài lại ghen, thật là vô duyên nhất trong cái vô duyên.

Sau khi chuẩn bị xong phần đất lớn cho đạo để sau này có chỗ hợp giảng cho toàn bộ các pháp hữu mỗi tháng 1 lần, để Đại Hùng Linh Điện trở thành nơi điều hành các hoạt động của đạo, chỉ có các phẩm sắc, các đại diện các mối đạo, các vị Bình Chương Sự Vụ mới được lui tới mà thôi, tránh đi cái cảnh hỗn tạp, lố nhố tại đây mà nhiều khi tôi muốn giảng riêng cho một số vị cũng không thể giảng được vì người nghe quá là chênh lệch. Từ sự chuẩn bị xong phần đất đó, tôi bắt tay vào việc thanh lọc những người lui tới.

Đợt thanh lọc đầu tiên vào ngày 1 tháng 12 năm 2001, tôi ra lệnh cho Bibi đứng ra thành lập Cơ Quan Xã Hội Phụ Nữ VVQN, nhằm quy tụ tất cả các nữ đệ tử và ra kế hoạch hướng dẫn cho nữ giới trên toàn thế giới. Trước mắt đó là một bước tiến tốt đẹp cho các nữ pháp hữu. Riêng tại Đại Hùng Linh Điện, các nữ đệ tử khác phải hiểu rằng: Đó là lệnh cấm toàn bộ mọi hành động lui tới đây nếu không phải là thành viên của Ban Bình Chương Sự Vụ hoặc đại diện của một tập thể chúng sanh hoặc có lệnh riêng của vị Trưởng Cơ Quan này.

Ngày 7 tháng 12, trong buổi họp với Ban Bình Chương Sự Vụ, tôi đã đưa ra hình ảnh của gần 20 pháp hữu được các Chư Vị chuyển vận đến và các vị này cũng tình nguyện góp tay giúp tôi trong việc phụ tá nhưng tất cả đều bị đánh rớt vì không qua được khảo sát và trắc nghiệm bởi lý thuyết và thực tế mà chủ yếu chú trọng vào bài thi thực tế. Chỉ có pháp hữu Dương Thu Hương là nhân tuyển duy nhất qua được mọi thử thách trong một năm qua.

Ngày thứ Bảy, 8 tháng 12, trong buổi họp đạo chính thức tại ĐHLĐ, tôi công bố chính thức với các pháp hữu hiện diện, tôi chọn cô Dương Thu Hương làm trợ lý chính thức cho tôi. Trước ngôi Tam Bảo, cô làm lễ tuyên thệ và sau đó tôi ban cho cô Tâm Khai Thiên Linh Bảo Pháp. Sau sự kiện đó nhiều người đã nổi lên công kích, nhất là những ai từng muốn là trợ lý cho tôi nhưng không được.... Và cô Oanh là người phản đầu tiên...